

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Vejledt af Helligånden

Enhver af os kan vejledes gennem åbenbaringens ånd og Helligåndsgaven.

Det er 400 år siden, at King James-udgaven af Bibelen udkom takket været en stor indsats fra William Tyndale, en stor helt i mine øjne.

De gejstlige ønskede ikke, at Bibelen blev trykt på almindelig engelsk. De forfulgte Tyndale fra sted til sted. Han sagde til dem: »Dersom Gud vil spare mit liv, vil jeg inden mange år sørge for, at drengen bag ploven, vil kende mere til skriften end jer.«¹

Tyndale blev forrådt og indespærret i et mørkt, koldt fængsel i Bruxelles i over et år. Hans tøj hang i laser. Han tryglede sine fangevogtere om sin frakke, hat og et lys, idet han sagde: »Det er i sandhed trist at sidde alene i mørket.«² Dette blev han nægtet. Til sidst kom han ud af fængslet og blev hængt og brændt på bålet foran en stor folkeskare. Men William Tyndales værk og martyrium var ikke forgæves.

Eftersom sidste dages hellige børn, fra de er ganske små, undervises i skrifterne, så opfylder de på en måde den profeti, William Tyndale kom med for fire århundreder siden.

Vore skrifter består i dag af Bibelen, Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, Den Kostelige Perle og Lære og Pagter.

På grund af Mormons Bogs omtales vi ofte som Mormonkirken, det er ikke

en titel, vi har noget imod, men den er bare ikke helt korrekt.

I Mormons Bog besøger Herren nefitterne, fordi de bad til Faderen i hans navn. Og Herren sagde:

»Hvad vil I, at jeg skal give jer?

Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

Og Herren sagde til dem ... Hvorfor skulle folket murre og mundhugge angående dette?

Har de ikke læst skrifterne, som siger, at I må påtage jer Kristi navn, som er mit navn ... ? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag ...

Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han vil vel-signe kirken på grund af mig.

Og hvordan kan den være min kirke, medmindre den kaldes ved mit navn? For hvis en kirke kaldes ved Moses' navn, så er den Moses' kirke; eller hvis den kaldes ved et menneskes navn, så er den et menneskes kirke; men hvis den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, dersom de er bygget på mit evangelium.«³

Eftersom vi er lydige over for åbenbaring, kalder vi det derfor selv Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frem for Mormonkirken. Det er én sag, at andre omtaler Kirken som Mormonkirken eller os som mormoner, det er en ganske anden, at vi selv gør det.

Det Første Præsidentskab har sagt:

»Anvendelsen af det åbenbarede navn, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (L&P 115:4), er af stadig større betydning i vores ansvar for at forkynde Frelserens navn i hele verden. Vi beder derfor om, at vi, når vi henviser til Kirken, anvender dens fulde navn, hver gang det er muligt ...

Ved omtale af Kirkens medlemmer foreslår vi »medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Som en kortere henvisning foretrækkes »sidste dages hellige.«⁴

Sidste dages hellige »taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁵

Verden kan omtale os, som den lyster, men i vores tale bør vi altid huske, at vi tilhører *Jesu Kristi Kirke*.

Nogle hævder, at vi ikke er kristne. Enten kender de intet til os, eller også har de misforstået.

I Kirken udføres hver eneste ordi-nance gennem bemyndigelse fra og i Jesu Kristi navn.⁶ Vi har den samme organisation, som den oprindelige kirke med apostle og profeter.⁷

Oprindeligt ordinerede Herren tolv apostle. Han blev forrådt og korsfæstet. Efter sin opstandelse underviste Frelseren sine disciple i 40 dage, hvorefter han fór til himmels.⁸

Men der manglede noget. Et par dage senere, da De Tolv var samlet, kom »med ét ... fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte

hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden.⁹ Hans apostle var nu bemyndigede. De forstod, at myndigheden kom fra Frelseren, og at Helligåndsgaven var afgørende for at kunne oprette hans kirke. De fik befaling om at døbe og overdrage Helligåndsgaven.¹⁰

Med tiden forsvandt apostlene og det præstedømme, de bar. Myndigheden og magten til at forvalte måtte gengives. I århundreder så menneskene frem mod gengivelsen

af myndigheden og genoprettelsen af Herrens Kirke.

I 1829 blev præstedømmet gengivet til Joseph Smith og Oliver Cowdery af Johannes Døber og apostlene Peter, Jakob og Johannes. Nu bliver alle værdige, mandlige medlemmer ordineret til præstedømmet. Denne myndighed og den ledsagende Helligåndsgave, som overdrages alle medlemmer efter deres dåb, adskiller os fra alle andre kirker.

En tidlig åbenbaring siger: »For at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn.«¹¹ I dag

udføres arbejdet i Kirken af almindelige mænd og kvinder, som er kaldet og opretholdt til at præsidere, undervise og forvalte. Det er gennem åbenbaringens kraft og Helligåndsgaven, at de kaldede kan blive vejledt til at kende Herrens vilje. Andre accepterer måske ikke sådanne ting som profeti, åbenbaring og Helligåndsgaven, men hvis de overhovedet skal kunne forstå os, må de forstå, at vi accepterer disse ting.

Herren åbenbarede en sundhedslov, visdomsordet, til Joseph Smith langt tid før, at farerne var kendt for verden. Alle bliver belært om at undgå kaffe, te, spiritus, tobak og naturligvis alle de forskellige vanedannende stoffer, som vore unge møder alle vegne i dag. De, som adlyder denne befaling, bliver lovet, at de »skal få sundhed i navlen og marv i knoglerne

og skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte, og skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte.«¹²

I en anden åbenbaring har Herren befalet, at formeringens hellige kraft skal beskyttes og kun udøves mellem en mand og en kvinde, som er viet som ægtemand og hustru.¹³ At misbruge denne kraft overgås i alvor kun af udgydelse af uskyldigt blod og fornægtelse af Helligånden.¹⁴ Der- som man overtræder denne lov, er vi gennem læren om omvendelse blevet belært om, hvordan vi kan fjerne følgerne af denne overtrædelse.

Alle bliver prøvet. Man kan måske tænke, at det er uretfærdigt, at man skal være genstand for en vis fristelse, men det er formålet med jordelivet – at blive prøvet. Og det samme svar gælder alle: Vi skal, og vi kan modstå fristelser af enhver art.

»Den store plan for lykke«¹⁵ er centreret om familieliv. Ægtemanden er hjemmets overhoved, og hustruen

er hjemmets hjerte. Og ægteskabet er et jævnbyrdigt partnerskab. En sidste dages hellige mand er en ansvarlig familiefar, trofast i evangeliet. Han er en omsorgsfuld og kærlig ægtemand og far. Han ærer kvindelighed. Hustruen støtter sin ægtemand. Begge forældre sørger for deres børns åndelige vækst.

Sidste dages hellige lærer at elske hinanden og tilgive hinandens fortrædeligheder.

Mit liv blev ændret af en retskaffen patriark. Han giftede sig med sin hjertenskær. De var dybt forelskede, og snart ventede hun deres første barn.

Den nat, barnet blev født, opstod der visse komplikationer. Den eneste læge var et eller andet sted ude på landet og tilse de syge. Efter mange timer i fødsel blev tilstanden for den vordende mor meget desperat. Endelig fandt man frem til lægen. Han handlede hurtigt i den tilspidsede situation, og snart efter blev barnet født, og krisen syntes overstået. Men efter nogle dage døde den unge mor

af den selvsamme infektion, som lægen havde behandlet en anden for samme aften.

Den unge mands verden sank i grus. Som ugerne gik, blev sorgen bare værre. Han kunne ikke tænke på andet og i sin bitterhed blev han truende. I dag ville han uden tvivl have sagsøgt lægen, som om penge ville løse noget som helst.

En aften bankede det på døren. En lille pige sagde: »Far vil gerne have, at du kommer over. Han vil snakke med dig.«

»Far« var stavpræsidenten. Rådet fra den vise leder lød ganske enkelt: »John, lad det fare. Der er intet, du kan gøre, som vil få hende tilbage. Alt, hvad du gør, vil kun gøre det værre. Slip det, John.«

Dette var min vens prøvelse. Hvordan skulle han dog kunne slippe det? Der var begået en forfærdelig fejl. Han kæmpede med sig selv og besluttede så endelig, at han ville være lydige og følge rådet fra den vise stavspræsident. Han ville lade det fare.

Han sagde: »Jeg var en gammel mand, før jeg forstod og endelig kunne se en fattig landsbylæge – overbebyrdet, underbetalt og løbende spidsrod fra patient til patient, med næsten ingen medicin og kun få instrumenter, som kæmpede for at redde liv, hvilket lykkedes i de fleste tilfælde. Han kom, da det stod værst til og to liv hang i en tynd tråd, og han handlede uden tøven. Jeg forstod det endelig!« Han sagde: »Jeg kunne have ødelagt mit og flere andres liv.«

Mange gange siden har han på sine knæ takket Herren for den vise præstedømmeleder, som ganske enkelt sagde: »Lad det fare, John.«

Rundt om os ser vi medlemmer af Kirken, som er blevet stødt. Nogle tager anstød af ting, der er sket i Kirkens historie, eller dens ledere og lider hele livet, ude af stand til at se hen over andres fejl. De lader det ikke fare. De falder hen i inaktivitet.

Denne indstilling kan sammenlignes med en mand, som bliver ramt af en kølle. Stødt tager han køllen op og slår sig selv i hovedet med den alle sine dage. Hvor tåbeligt! Hvor sørgeligt! Den slags hævn er selvdestruktiv. Dersom I er blevet stødt, så tilgiv, glem det og lad det fare.

Mormons Bog rummer denne advarsel: »Og se, hvis der er fejl, da er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.«¹⁶

En sidste dages hellig er et ganske almindeligt menneske. Vi er nu overalt i verden. Der er 14 millioner af os. Det er kun begyndelsen. Vi bliver belært om at være i verden, men ikke af verden.¹⁷ Derfor lever vi et almindeligt familieliv i almindelige familier blandt den øvrige befolkning.

Vi bliver belært om, at vi ikke må stjæle eller bedrage.¹⁸ Vi bander ikke.

São Luís i Brasilien

Vi har en glad og positiv indstilling og er ikke bange for livet.

Vi er »villige til at sørge med dem, der sørger ... trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder.«¹⁹

Hvis nogen leder efter en kirke, som ikke kræver noget af dem, så er denne ikke noget for dem. Det er ikke let at være sidste dages hellig, men i det lange løb er det den eneste sande kurs.

Trods trængsler som »krige, rygter om krige og jordskælv på forskellige steder,«²⁰ er der ingen magt eller indflydelse, som kan stoppe dette værk. Enhver af os kan vejledes gennem åbenbaringens ånd og Helligåndsgaven. »Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens fastlagte løb,

eller for at vende strømmen i modsat retning, som at hindre den Almægtige i at øse kundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder.«²¹

Hvis I bærer på nogle byrder, glem det og slip det. Tilgiv en masse og omvend jer lidt, og I vil få besøg af Helligånden, som vil bekræfte det vidnesbyrd, I ikke vidste fandtes. I vil blive våget over og velsignet – jer og jeres. Dette er en invitation om at komme til ham. Denne kirke – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade,«²² med hans egen erklæring – er, hvor vi finder »den store plan for lykke.«²³ Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I David Daniells introduktion til *Tyndales Nye Testamente*, 1989, s. viii.
2. I David Daniells introduktion til *Tyndales*

Nye Testamente, s. ix.

3. 3 Ne 27:2-5, 7-8.
4. Brev fra Det Første Præsidentskab, 23. feb. 2001.
5. 2 Ne 25:26.
6. Se Moses 5:8; dåb: se 2 Ne 31:12; 3 Ne 11:27; 18:16; velsignelse af syge: se L&P 42:44; overdragelse af Helligånden: se Moro 2:2; præstedømmeordinance: se Moro 3:1-3; nadveren: se Moro 4:1-3; mirakler: se L&P 84:66-69.
7. Se TA 1:6.
8. Se ApG 1:3-11.
9. ApG 2:2-4.
10. Se ApG 2:38.
11. L&P 1:20.
12. L&P 89:18-20.
13. Se »Familien: En proklamation til verden,« *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Se Alma 39:4-6.
15. Alma 42:8.
16. Mormons Bogs titelblad.
17. Se Joh 17:14-19.
18. Se 2 Mos 20:15-16.
19. Mosi 18:9.
20. Morm 8:30.
21. L&P 121:33.
22. L&P 1:30.
23. Alma 42:8.